

Jelgavas 3. pamatskola
5d. klase

Dižs Vinters

Pasaka

Vislielgais pasaules
krinums

Jelgava 2004

stiepoņi līdzīgiem. Ērtim nolēmi bija tur jāiet, iekšā. Ērtis aizgāja
līdz ieejai un ^{en}ieēpoja steigu ieejā un iekšā. Pūkainā ieraudzīja
tik daudz cilvēku, ka viņš tur varētu apmaldīties. Viņš piegāja pie
kādas mājas, kurai virsū bija uzlikti spokiem līdzīgi kartona
izgriezumā. Ērtis gandrīz nobijās, bet viņš zināja, ka tie nav īsti,
jo tie nekustējās. Ērtis gāja tur iekšā. Viņš uzrāpās uz skapša
un nēdēja. Ērtim iedegās gaismas, ērtis apvilba un iekrita koka
ratos. Rati sāka braukt un ērtis parlēpās ratos. Pēc laika
pūkainā sāka šķiļēt, kas notiek priekšā, bet tad - priekšā
skaleš kuram rokā bija iekapts, un tas to vicināja bez mēģinājumiem.
Ērtis nobijās un parlēpās ratos. Pēc mirkļa tas atkal skatījās uz
priekšu, taču vampīrs, kas stāvēja priekšā skaleš smējās. Rati ap-
lējās. Ērtis bailīgi skatījās prom no konkrētiem, bet viņu neb-
rauca vilciens.

Tā mēs varam mācīties no Pūkainā chormas un bērnielēm.

Pasaules vislielākais brīnums.

Baltais ezis.

Kā jau katru rītu pār trejdzeviņām jūrām, pār trejdzeviņiem kalniem pilsētā Ambinā uzlēca spožā rīta saule. Visi rīnījās uz darbu. Taču neviens vēl nenojauta, ka tur Ambinas vareņākajā kalnā Ernestā kādā alā, kalna pakājē, gulēja ežu māmiņa kura gaidīja pasaulē vēl neredzētu brīnumu.

Ēžu māmiņa bija nogurusi, un ežu tētis viņai pieņēma dažādas saknītes un augļus. Ēžu māmiņa ļoti rūpējās par saviem bērniņiem vēderā. Viņi tur spārdījās. Ēžu māmiņa cerēja, ka visi ežu bērniņi būs vienādi - mīli un skaisti. Ēžu māmiņa pasauca ežu tēti un tad teica:

"Mīltais, vai tev liekas, ka mūsu bērni būs skaisti?"

"Jā," viņš izbrīnīti atbildēja, "kā tad savādāk!"

Pēc pāris dienām viņai piedzima četri jauki, pelēcīgi ežuki, bet viens no tiem bija balts. Abi vecāki bija ļoti pārsteigti. Tāu pirmajās visiem četriem bija izdomāti vārdi: Libuks, Ļiepa, Ļigis un Pūkainītis. Libuks, Ļiepa un Ļigis seldi gulēja, bet Pūkainītis čāpoja ārā no mātes apskāvieniem. Taču māmiņa sacīja: "Pūkaini, mīluli, kur tu tā skrīen? Pūkainīb kā mācēdoms atbild: "Es tikal apsklatīties kas il lauklā." Tad tēvs uzrunā dēlu: "Ļelin, tev vēl jāpaaugas, lai ietu pasaulē." "Bet es gribu!" "Nechīkst!" māte atcirta. "Kāplēc?" noskumis jautāja Pūkainītis, un aizčāpoja uz alas tumšāko stūri, un tur mazliet aizsnaudās.

Libiņš, Ļiepa un Ļigis apmeja Pūkainīti: "Tu esi citādāks nekā mēs, tu neesi līdzīgs, tu esi piektais rītenis mūsu

ģimenē."

"Ēj prom tu te neiederis!" Ļūkainīts sāka raudāt. Viņš
vēlējās, ka viņš te neiederas, un viņam jāiet
prom no mamma un tēta, un no māsa un brāļiem.

Ējus domāja pus nakti, līdz beidzot izdomāja.

"Es ieru pasaulē iepazīt laimi, Ļūkainīts sacīja.

"Tu es gūšu daudz labus padomus un iemācīšos
drīvol patlāvīgi. Taču mamma, vai viņa pēc manis neskums,
vai viņa vēl mani mīlēs, kad es atgriezīšos mājās?"

"Bet nū beigsim par to man jāpošas ceļā." Ļūkainīts
klusī, nevienam nemanot izlavījās ārā un lūkojās debesis:
"Lūk skaitas zvaigznes!"

Tē pēkšņi no krūmiem izlēca pelēns un jautāja: "Kurp tu
dodies?" Es eju pasaulē iepazīt. Mani brāļi mani iz-
zobojā, un es aizbēgu no mājām. Bet kā mamma un tētis?
"Es vēl pārnāksu," Ļūkainīts ar drošu balsi atbildēja.

"Vai tu viņus vēl mīli?"

"Jā, protams. Kā var nemīlēt savu ģimeni! Bet vai tev
ir ģimene?"

"Nē." Man ļoti zēl," Ļūkainīts skumji atbildēja. "Nekas,
viņi jau aizgājuši tajā saulē pirms pieciem mēnešiem
un četrpadsmit dienām."

"Tu skaiti?"

"Jā, es dienas vienmēr skaitīšu līdz pat sava kapa malci."

"Pēdod."

"Nekas, nekas agri vai vēlā tavi vecāki arī nonāks
viņsaulē."

"Jā, katram savs lūsteris." Nu labi, man jāiet." teica
Ļūkainīts, un tā katrs aizgāja uz savu pusi.

Ēzīts jau bija noāpojis pāris jūdzes, līdz pūķis parādījās tās hiēnas.

Pūķainis nobijās un iekliedzās: „Ā-ā-a!”

Hiēnas to dindēdamas sarunājās: „Redz, kur gards kumosini!”

Tās skrēja arvien tuvāk un tuvāk ēzītim, bet Pūķainis paritinājās un gaidīja. Hiēnas pieskrēja klāt.

Pirmā hiēna uzrita ar kāju pa ezeru un iebriecās: „Ģāp!”
Tu āmungalva!” Otrā teica: „Tas ir ezis, un ēzītim ir adatas.”

„Pareizi!” Mēs viņu iemetīsim ūdenī un tas at-
čokurosies. Hiēnas aizskrēja līdz ezeram, un iemeta to
iekšā ezerā. Ēzītis plūda pa viļņiem, un aizplūda paa-
tālu.

„Meties tam pakal!” hiēna pavēlēja balsi sacīja. Tā
arī iemeta ūdenī un aizgāja pa bursuli. Abas hi-
ēnas noslaucīja sieraļas no mutes, redzēdamas, kā ezis
aizpeld uz jūras pusi.

„Ar dievu, mēlīte, hiēna drīmi noslaucīdama dažas asaras, atbil-
dēja.”

Jā, otra atbaca: „Tagad mums nav mūsu draugs.” Hiēnas
aizgāja uz vēto bambusu birzi un tur apgūlās uz
mānu.

Ēzīts tikmēr jau bija plavēja jūrā. Tas peldēja
uz muguras, un tāpēc nenoslīka. Bet tad viņš pār sevi
redzēja pārejot ēnu, lielu ēnu. Pūķainis paskatījās at-
pakal un viņam pavērsās liels prāms, bet Pūķainis nezina-
ja, kas tas tāds par milzeni te peld. Ēzīts uzreiz uzlēdza
augšā. Pūķaini pacēla enkurs, kurš bija nolaists jūrā.

Hāmis izbrauca. B-1-1-1 ezis dindēja. Tik skaļa tauru

zūkona un dūmi nāca ārā no savādām caurulēm.
"Pūkainits palūkojās uz sāniem, tur ar rokām māja
tūkstotiem radību."

"Kas tās bija?" viņš pie sevis domāja.

"Varbūt tie bija insekti? Ai, nu par tām radībām
man ir vienalga, kas tās ir, bet nu man ir
jātiek prom no šā dzelten blūka."

"Ērīts uzmanīgi norāpās no enkura un uzlēca
uz klāja. Pūkainitim garām gāja daudz šo radību,
bet neviens viņu nepamanīja, jo ērīts piestāvēja pie
klāja krāsan. Ērīts gāja uz priekšu un jutās vientūli.
Viņš prātoja vai vajadzēja pamest mājas. Ar lielu trausni
garām skrēja divas meitenes, tikai viņas pamanīja
ērīti un apstājās."

"Ērī, tās kopā sacīja." Pūkainits kāpar būrumu
neievilkās, jo jūta, ka meitenes tam neko nenodarīs.
Meitenes to ienesa kajītē, un ielika to gultā un apsecha
to ar zīda segu. Kajītē nebija neviens pieaugušais. Pūkainits
negribīgi snaudulāja gultā. Ērīts gaidīja, kas tagad notiks.
Meitenes ātri izgāja ārā un aizcirta durvis. Ērīts izlēca ārā
ārā no segas mudžekļa un izkrita no gultas. Pūkainits
apgriezās uz kājām, un čāpoja līdz durvīm, un mēģināja tās kaut kā
kā dabūt vaļā, bet nesanāca. Pūkainits mēģināja atkal. Viņš
uzrāpoja uz spaiņa pēc tam uz krēsla un nu bija jau uz
palodzes. Ērīts lēca uz durvju roktura un ar blīksni nokrita
zemē. Pūkainits atjēdzās pēc kritiena un dundēja savādas
balsis. Tās bija to meiteņu balsis, bet pa vidu vēl varēja
dundēt divas balsis. Tās bija viņu vecāku balsis.
"Māmiņ, "iesaucās meitiņa, "vai pasaulē ir vēl otrs baltais
ērītis?" "Nē, baltie ērīti vispār nav."

"Jā," tēlis piemētināja.

"Bet, man gultā viens ir. Jā, jā, man viens ir!"

"Meitiņa, nestāsti niekus."

"Bet es nemeloju!"

"Nu tad iesim apskatīties, kur tad tas exis ir?" Māmiņa atslēdza durvis.

Meitiņa ātri piekūvēja pie gultas, nemaz neieraudzīdama, ka eša gultā nav viņa teica: "Ē nu, māmiņ, ir pasaules lielākais brūns!" Viņa pagriezās pret gultu, bet tā tur nebija.

"Nu, mēs teicām meitiņ, ka bultu ešu nav. Samierini ar to!" Meitenīte skatījās uz visām pusēm, bet nekun to nieraudzīja. Viņa paskatījās uz durvīm, un tur redzēja kā exis iziet ārā. Meitene nerunāja, jo negribēja vairs neienam stāstīt par exi.

Ēis mierīga gaitā čapodams nonāca kādā istabā. Pūkainīšs tur ieraudzīja haucinu, kura iekšā bija kas ēdams. Bet kam? Par laimi tas nebija klāt. Pūkainīšs lēnām piecāpēja klāt un pasnāja, kas tur iekšā. Tas smarēja labi, noteikti arī garšoja labi. Pūkainīšs sāka ēst barību un runāja ar pilnu muti kaut ko sacīdams: "Ēk gardu barību es nemāzom nekad ēdis." Brūvgi! Pūkainīšs ēda nīkolas slaucīdams. Ēa durvīm ienāca kāds svešs cilvēks. Viņš kaut ko paņēma un aizgāja. Ēis nolēnījās, ko viņam te vajadzēja, un lūpināja ēst tālāk. Pūkainīšs paēda un tur pal saldi apgūlās un aizmīga.

Ienāca vakars, ēris piecēlās viņam apkārt.

Bija tumša. Ēris ļoti baidījās no

tumsas. Pūkainīšs mēģināja

izeju, bet iesnēja

naķi galdīnā

un nogāza

vāri, Viena no lauksmām iedurtās tieši ezīti. Pūkainits aiz sapēm
nokrīta bezsamaņā. Bet pa to laiku pie apvēršna parādījās
naftas kravas kuģis. Tas brauca divreiz ātrāk par šo kuģi un
bija paredzēta sadursšanās. Ģitmanis to redzēdams ātri skrēja
pie stūres rāta un sāka to griezt pa kreisi, bet sadursme
bija neizbēgama. Abi kuģi sadūrās un notika uzcārija.
Līdēki lielā steigā sāka vīkt glābšanas vestes un kopa glāb-
šanas laivās. Kuģis lēnām grimta. Viss ūdens vēl tik tikko
bija saredzams augstējais slājs. Ar spiedienu, kas veidojās,
kuģim grimstot, apakšējos stāvos veidojās spiediens, kurš nesa
ezīti ārā. Pūkainits izlidoja cauri stiklam un ielidoja jūrā.
Kad abi kuģi bija nogrimuši, no ūdens izspīdēja spoža
gausma un tulit un paruda. Tā bija gausma novārtu šķērsos
kuri lika atvērti lai panemtu ezīti kas mētājās netālu no
korallu rīfā. Kad Pūkainits pomodas tas ieraudzīja gausmu
un blakus tai divainas radības. Tie nebija cilvēki tās bija
jūras radības. Tie bija negliti kā sapelējušās zivis. Ērīti gribēja
savīkties kamdā bet nevarēja, jo viņam bija sānos iedurties
vāres šķemba.

Radījumi teica: „Mēs teo palīdzēsim.”

Kāds skorpions kurš arī lika atbilst jūrā sacīja: „Es sveici-
nāš, jaunpienācēj, mūsu pulkā. Pēc dažām stundām ezītim
šķemba bija izvilktā un ievainojums saņemts. Pūkainits mierīgi pie-
cēlās un pateica: „Paldies!” Tā lo, ko jūs manā labā esat dari-
juši.

Nav par, ko, tie atbildēja. Pūkainits izlēca no gultas un sāka
čāpot uz durvīm. Viņš bija pieradis pie izejas, bet durvis tur nebija.
Tie nezināja par tādām durvīm, kān tās tādās ir. Ērīti lēnām
turpināja čāpot. Viņi gribēja izpētīt apkārtni. Skorpions pie-

ļēcās, ka viņš eslim izradis apkārtņi.
Ējot skorpionu sacīja: „Mēs būvējam nocietinājumus tāpēc ka pie
mums diez sāksies karš.

„Karš! par ko?“ „Jā karš.“ „Mēs neatdevām jūtan ežiem
kapruli ar kāpuru un zivju asinū jaukumu kas var izveidot
jaunu sugu, un mēs to negribam

„Kādu sugu?“
„Jūrmelnzivju sugu.“ „Ā, noteikti ļoti svarīgs sajaucums.“

„Jā ļoti svarīga suga!“

„Nu tad kad notiks karš?“ „Rit.“ „Rit!“ „Jā, rit!“ „Nu tad man
ātri jābūtu prom.“ Tu vari, bet padomā arī par mums.

Kad tu būsi nonācis augstā, tu prasīsi palīdzību, lai citāks iest
beja pie mums.“ „Man neviens neticēs.“

„Viņi neticēs, ka tāda zemūdens pasaule pastāv. Ā nu jā.“

„Tad es paliksi šeit.“

„Kevājag,“ zemūdens iemītnieks no stūra paslēdza. „Es paliksi un viņi.“
Ērīh cūrgāja tālāk. Viņš pie sevis domāja: „Es paliksi un mēs sa-
kamsim ēžu karaspēku.“

Skorpions piegāja pie ēža un sacīja: „Tu vari palikt un mēs sakau-
sim to karaspēku.“

Jā mēs uzvarēsim „Jā- Jā,“ pulis, kas bija blakus atsacīja.

„Es ieju pateikt mūsu ģenerālim, ka mūsu karaspēkā iestājās ļoti chormīgs
un ~~īpaši~~ ^{īpaši} ~~īpaši~~ ^{īpaši} ēži.“ Pie chormīgā ēža atnāca pats ģenerālis

un sacīja: „Sveiks, ēžuk, mēs tev pateicamies, ka tu esi chormīgs un
berbailīgs un mēs sakausim tos miksteriņus - kā niekus.“

„Viņi pārējie atbildēja: „Esi sveiks chormīgais!“

Ērīh atsacīja: „Man prieks, ka es varu jums palīdzēt.“ Ērīhs
ar pārējiem biedriem gāja uz karavīru būdīnām atpūsties.

Tuvojās nakt. Pūkatnībs nervozēja. Tas guļoja, kā lai cīnīs

kā lai cilvēci ienaidnieku tiecienu. Ērils beidza domāt un iemiga.

Pienāca rīts. Pūkainis piecēlās, sakatojās un meln vilkam tieši rindē. Arī jau bija sācies karš. Ērils izvilkā no kabatas savu koka dunci, ko viņam iedeva ģenerāls un melnā vīrsu priekiniekiem.

Viņš blāva: „Ā-ā-ā, es jums parādīšu te tīlu elli.” Pūkainis dūra, kur pagadās. Daudzi jūras iemītnieki bija sakauti un ievainoti. Karaļa bija beigusi, un visi jūras eži bija pieveikti.

Jūras pascules iemītnieki sadāvās rokās, sastājās aplī, griezās uz nīķi un sauca: „Mūsējie - mūļāči, jūras eži - kabāči.”

„Uā, uā ezis aliēdra: „Uā, mēs uzvarējam karā!”

Kāds no dzīvajiem palikušajiem atnāca pie ezīša un sacīja:

„Man ļoti žēl, bet skorpionis iz miris.” Es tev varu parādīt celu augšup.

Es to esmu pelnījis. Ējam. Pirms mēs atvaram vārtus, izvelc mutē elpu, jo ūdensi nevar palpot. Ērils izvilkā elpu un peldēja augšup. Ērils, peldēdam augšā, pielika roku pie sirds un teica: „Lai tev sieti Dievs pascule.” Ērils pat nesaprata, kas notiek un jau bija augšā. Pūkainis pasildījās saulītē.

Viņš pārdomāja visu, ko tas izdarījis, līdz brīdim, kad aizgāja prom no mājām, bet tad viņš no bezspēka apgūlās.

Kad Pūkainis pomodās, viņš apņēmās doties tālāk pascule, un mācīties no cilvēkiem visvairāk gudrus padomus. Ērils čāpoja pa līdumu ar tādu nodomu, ka viņš nonāks daudzi paradīzē. Pūkainis gāja un gāja līdz priekšā parādījās liels un daudz. Tā bija pilsēta Rio. Tajā bija apmēram divi simti tūkstoši iedzīvotāji. Pūkainis tuvojās arvien tuvāk šai pilsētai. Tas jau bija pie līlās iosejas. Pūkainis gribēja iet jau pari ceļam, bet viņu apstāvēja ar dubļiem. Šķītais ezis kļuva melns. Ērils gāja tālāk un priekšā parādījās krāsaini rati un kabīnītes, kuras braukā pa vilciena līdzīgām slēdēm, bet tas